

Profesor Mark C. Miller : COVIDOVÉ LŽI MÉDIÍ JSOU TO SAMÉ JAKO NACISTICKÁ PROPAGANDA

- CZ24 News | 4. září 2021

Toto je první ze tří úryvků z nedávného rozhovoru podcastu Jamese Delingpola s Markem Crispinem Millerem, profesorem mediálních studií na Newyorské univerzitě, který [si můžete poslechnout zde](#).

Je to komplexní a přesvědčivá analýza toho, proč a jak naše údajně svobodná společnost upadla do takové nereflektované konformity.

Miller začíná odhalením viny mainstreamových médií a končí rolí „předprogramování“ maskování mandátů pro kolektivní imperativ očkování.

JD: Marku, řekl jste dost hrdinské věci o nesmyslech, které se dějí. Vlastně se divím, že ještě máte práci.

MM: Jsem v pořádku, takže by bylo těžké se mě zbavit. Dnes můžu mluvit, jestli chcete.

JD: Ano.

MM: Ale já ... je od vás velmi milé, že říkáte, že jsem hrdinský. Z toho mi běhá mráz po zádech, když si uvědomím, že ten druh racionálních postřehů, které dělám, je nějak výjimečné, ale Orwellův rozsudek byl citován k smrti, je výstižný, víte: **„V době univerzálního podvodu říkat pravdu je revoluční čin“**.

A to je pravda. Minulý rok a půl – a vím, že to pochopíte, když to řeknu – ale minulý rok a půl mě ohromil a vyrazil mi dech.

Nikdy by mě nenapadlo, že něco takového zažiju. Nikdy by mě nenapadlo, že uvidím tak velkou část světových médií důsledně a bezostyšně lhát způsobem, který je opravdu srovnatelný s tiskem ve Třetí říši.

Víte, tohle je přirovnání, které jsem považoval za nevalné a přehnané, ale už ne. A jsou tu další nešťastné narážky v této chvíli, a jsou tu víc než jen narážky, ale, víte, můžeme se do toho dostat. V každém případě bych vám chtěl poděkovat. A přeji si, abys mi nemusel děkovat

JD: Svým způsobem jste odpověděl na první otázku, kterou jsem vám chtěl položit, a to, že jste dlouho uznávali selhání médií. To je vaše specialita.

Analyzují propast mezi realitou a propagandou, která slouží médiím. A byl jsem zvědavý, protože jsem jen nedávno uvízl v této králičí nore.

Začal jsem se tím zabývat až posledních 18 měsíců, vyvolaných mimořádnými událostmi. Myslím, že jsem začal Trumpovými zjevně ukradenými prezidentskými volbami a tím, jak nás média podvedla, aby jsme uvěřili, že k žádnému podvodu nedošlo.

Chci říct, jsem novinářem 30 let a to mě ohromilo. Říkal jsem si: „Počkej, vždycky jsem si myslel, že

novináři hledají pravdu. Můžete se smát mé naivitě, ale přesně na to jsem myslel.

Byl jsem novinářem tak dlouho. Nikdy jsem si nemyslel, že by celá moje profese takto odhalila pravdu. Ale viděli jste tento úpadek – nebo to možná nebyl úpadek, možná to tak bylo vždycky? Řekněte mi o tom.

MM: To je skvělá otázka. V okamžiku, kdy jste cestou do Damašku spadli ze židle, byly poslední volby.

Velmi podobnou zkušenost jsem měl, když jsem sledoval volby v roce 2000 a zejména v roce 2004. Dlouho jsem vedl kampaň za integritu voleb, protože žiji v zemi s nejhorším volebním systémem v rozvinutém světě.

A myslím si, že skutečnost, že si tolik lidí v této zemi uvědomilo krádež voleb a jsou z ní pobouřeni, je pro mě osobně jako pro člena Hnutí za integritu voleb, vzrušující příležitost.

Protože v té době, když jsem byl v tomto hnutí aktivnější a napsal knihu o krádeži voleb v roce 2004, ti z nás, kteří se zoufale snažili upoutat pozornost lidí, to znamená veškerou pozornost médií, na všechny důkazy, že Bush / Cheney nebyl znovuzvolen, stejně jako oni byli zvoleni, protože volby v roce 2000 byly ukradeny zásahem Nejvyššího soudu, který zastavil sčítání hlasů v South Miami, že?

JD: To byly ty „dolíčky“.

MM: Ano, celá tato operace. Víte, Florida byla houpačka. Ohio bylo rozhodujícím státem o čtyři roky později. Ale víte, nebyl jsem demokrat. Od roku 1992, kdy jsem volil Clintonovou, jsem demokraty nevolil v žádné prezidentské kampani.

A to bylo naposledy, co jsem volil demokrata. Plivu na tuto stranu a plivu na republikánskou stranu. Ale věřím, stejně naivně jako vy, v poslání žurnalistiky vzdělávat lidi.

A sdílím tuto víru. Také naivně věřím ve volební demokracii. A já nemám pro Trumpa využití, ale věřím, že loni drtivě vyhrál, a věřím, že to bylo ukradeno. A myslím, že důkazy jsou více než přesvědčivé, že?

To byl můj pohled, zejména ve volbách v roce 2004. A moji spojenci v hnutí se mnou určitě souhlasili. A všichni jsme narazili hlavou do zdi. Média se na nás převalovala svými institucionálními očima, šklebila se a chichotala se. Na tom nic není. Nebo?

Když se podíváte na zpravodajské pořady ve volební noci roku 2004 – a to byl i případ následujících voleb – udělal jste ... udělal jste tuto matoucí zkušenost, protože po celý den jsme co nejvěrněji informovali o mnoha, mnoha známkách krádeží v dlouhých, dlouhých frontách před volebními místnostmi – víte, zejména v demokratických obvodech, protože to byli republikáni, kdo tenkrát volební místnosti ukradl – a přišla podivná čísla a hlasy strojů byly prohozeny a všechny ty opravdu ... červené vlajky, že jo?

A pak zapnete televizi a uvidíte ty klidné, sebevědomé hlasy, které říkají: „Volby dnes proběhly hladce.“

Ale každý, kdo má oči a mysl otevřenou každý den, zjistí, že existuje určitý druh radikálního rozporu mezi realitou a tím, co slyšíme od CNN a New York Times.

A samozřejmě jste měli tento pocit nesrovnalosti v celé krizi Covid.

Hned od začátku v New Yorku nám, stejně jako všem ostatním, bylo řečeno, že nemocnice jsou přeplněné, že musí do nemocnic přivést chladírenské vozy, aby těla posbíraly, že?

Pokud jste to viděli, pokud jste měli pásky přes oči a nedívali se na realitu z druhé strany, pak jste tomu samozřejmě věřili. A byla by to jedna z prvních věcí, které byste si všimli na kurzu propagandy, který jsem učil a plánuji znovu učit to, co NYU, víte, zakročil a zakázal.

Je ale zásadní, že pokud nevíte nic jiného, než to, co přijímáte z médií, a nemáte čas ani chuť hledat pravdu nebo se dívat mimo tuto podívanou, abyste zjistili, co říkají jiné zdroje, aby viděli, co lidé říkají – abyste viděli, co říkají průměrní pracovníci ve vašem okolí, pokud nemůžete najít způsob, jak ověřit realitu, kterou vám sdělují média, uvěříte tomu, co člověk vidí. Ale ano. To je prostě lidská přirozenost.

Průměrní lidé, a tím nemyslím nutně lidi se skromnými prostředky, ale většina lidí má práci, ti, kteří mají práci, mají tu práci dělat, a mají rodiny a každodenní závazky ... neměli byste očekávat, že se budou hrabat, aby zjistili, co se děje.

Děláme to teď. Musíme to udělat hned. Lidé například musí sledovat vaše rozhovory. Lidé musí sledovat právě ty kanály, které jsou nyní pomlouvány a haněny jako nosiče dezinformací, které ohrožují životy, vidíte?

To byl pro mě zlom. A také to vysvětluje moji odpověď na vaši otázku o mé pozornosti médií.

Původně jsem studoval angličtinu a v sedmdesátých letech jsem udělal doktorát z angličtiny. A moje specialita byla renesance. Byl to Shakespeare. A víte, nebylo to politické. Bylo to čistě estetické.

A věřil jsem v přesné čtení, víte, opravdu mě bavilo naučit se číst texty přesně. Víte, Shakespearovy hry nebo Ztracený ráj nebo báseň od Keatsa.

Tak jsem začal sledovat filmy. Celý život miluji filmy. A zjistil jsem, že pokud opravdu pozorně sledujete skvělý film – nejen posloucháte dialogy, ale také se díváte na obrázky – můžete v příběhu objevit nádherné nové hloubky.

A příběh je mnohem složitější, než si myslíte, když se jen díváte a předpokládáte, že jde o konvenční melodrama, že? To bylo velmi vzrušující.

Jako student jsem sám vedl filmové kurzy. Vedl jsem filmovou sérii v areálu Johna Hopkinse, takže jsem si vytvořil určité odborné znalosti ve filmu, a když jsem dostal své první zaměstnání v anglickém oddělení, učil jsem film i literaturu.

V té době jsem si také všiml, že momenty televize mohou být podrobeny tomuto typu analýzy: například televizní reklamy. Nechci říct, že jsou to velká umělecká díla, to nejsou, ale jsou to nesmírně chytrá propagandistická díla, která jsou nejen explicitní, ale i podprahové.

A nemyslím tím blikající stopy, které nelze vidět pouhým okem. Mám na mysli vizuální kompozici, střih, všechno na tom je propagandistické, že? Něco to znamená.

Začal jsem tedy psát malé eseje o okamžicích v televizi. Moje první kniha, Boxed In: The Culture of TV, je sbírka mých esejů. Na konci osmdesátých let na mě stále více zapůsobil a znepokojovala mě rostoucí koncentrace médií, která se stále více soustředila do rukou stále menšího počtu společností.

A rozhodl jsem se, že je pro mě v pořádku pokračovat v těch nádherných malých čteních, která jsem rád psal a která se lidem opravdu líbila, ale že možná nevidím les pro stromy. A ta demokracie

nemohla přežít s tak monolitickým mediálním systémem, jaký jsem v té době viděl vznikat.

Od té doby jsem zjistil, že volební systém v této zemi je ostuda. A že se nezdálo žádný skutečný důvod věřit, že výsledek voleb v této zemi nutně odráží volbu lidí a že jsme naléhavě potřebovali – a stále potřebujeme – volební reformu.

A to by bylo rychlé a snadné.. Dalo by se to provést automatickou registrací každého ... každého, kdo má 18. narozeniny, víte, tím, že by byl den voleb státním svátkem.

Nevěřím v předčasné volby. Nevěřím ani na volbu z domova. A především, je správné zrušit počítačové sčítání hlasů? A zákaz účasti soukromých společností na volebním procesu, ano?

Jde o to, že naše volby byly dlouho ukradeny. Začal jsem se zabývat tímto problémem a do té doby, Jamesi, jsem byl trochu snesitelnou postavou. Víte, byl jsem veřejný intelektuál, který byl považován za nekonvenčního, ale přijatelného.

Pak jsem napsal „Fooled Again“, pečlivě zdokumentovaný, se spoustou poznámek a tak dále.

Doufal jsem, a vydavatel doufal, že tato kniha vyvolá důležitou národní diskusi o potřebě reformy volebního systému.

A kniha byla na černé listině, k úžasu vydavatele. Toto je Basic Books, velmi velký vydavatel. Žádné recenze ve velkých novinách, NPR by se mě teď nedotkla desetipalcovou tyčí, pokud by mě s tím nechtěli vytlačit z okna.

Ale nejpodivnější na tom okamžiku a to, co mnou opravdu otrásl, byla skutečnost, že jsem byl nyní levicovým tiskem označen za teoretika spiknutí. Najednou jsem byl konspiračním teoretikem.

Toto je levý tisk, pro který jsem psal. Vlastně jsem upravil řadu speciálních vydání časopisu The Nation na téma koncentrace médií.

Myslím tím, že to byly velké výdaje, protože každý měl lesklý skládací graf vlastnictví. První vydání ukázalo, komu patří televizní zprávy. Takže vidíte, že se můžete podívat na vrchol, abyste zjistili, co jiného je jejich. Tento časopis na mě nyní zaútočil jako na konspiračního teoretika. Moje kniha byla konspirační teorie.

Říci, že jsem se bál, by bylo podhodnocení. Nemohl jsem tomu uvěřit, ale rozhodl jsem se zjistit, jak se tento výraz dostal do oběhu.

Teď všichni říkají a já vím, že v Británii je to stejné, každý, mnoho lidí říká: „No, nejsem konspirační teoretik, ale ...“, že? A pak řeknou něco naprosto rozumného, co by řekl každý, kdo dal dvě a dvě dohromady.

Lidé si ale myslí, že by se měli omluvit za podezření ze záměrů elity. JE TO JASNÉ? To je opravdu významná změna. A chtěl jsem vědět, jak to vzniklo, kdy to vzniklo? A bylo snadné to zjistit.

Šel jsem do archivu New York Times, Washington Post a Time Magazine a trvalo mi to jen asi 20 minut. Hledal jsem termíny „konspirační teorie“ a „konspirační teoretik“ a zjistil jsem, že před rokem 1967 byl termín „teoretik spiknutí“ používán zřídka a různými způsoby.

Bylo to jako nový pejorativní epiteton. A pak bylo docela snadné zjistit, že 1967 byl rok, kdy CIA poslala tuto poznámku všem manažerům stanic po celém světě, je to 1035-960, je online.

Nařizuje to šéfům stanic CIA, ať jsou kdekoli, aby pomocí svých médií, svých mediálních přátel a politiků zdiskreditovali práci řady spisovatelů, kteří se postavili proti Warrenově zprávě (o atentátu na prezidenta Kennedyho).

Na koho se podle mě nejvíce zaměřili, byl Mark Lane, jehož kniha *Rush to Judgment* byla jednou z prvních, která ho systematicky vyslýchala.

Warrenova zpráva je vtip, že? A jsme tady, o více než půl století později, a stále je tabu o tom mluvit ... to byl účel poznámky, zahájit nějakou pomlouvačnou kampaň proti lidem, kteří zpochybňovali oficiální příběh Warrenovy zprávy.

Takže to byl začátek dehonestací kampaně, která se samozřejmě rozšiřovala a používání těchto frází exponenciálně narůstalo v průběhu desetiletí, kdy se stále více oficiálních narativů vyvolávalo s čím dál katastrofálnějšími důsledky, což vedlo stále více lidí k tomu, aby učinili zdůvodnění a položili si otázku: "Co se to tu děje?"

Myslím, že bychom tu mohli sedět dvě hodiny a jen vyjmenovávat otázky, které o Covidu a očkovacích látkách vznesly deníky, že? A na mnoho dalších témat.

Chvilí mi trvalo, než jsem se z toho útoku dostal, ale ne příliš dlouho. A od té doby jsem se věnoval přesně tomu, co jsi řekl, konkrétně rozporu mezi mediální podívanou a realitou. Nyní tento rozpor narůstá do skutečně děsivé míry, ale nějak je také vzrušující vidět proces blížící se svému vrcholu.

Dovolte mi říci něco o tom, co se právě děje - a to je nejdůležitější věc, o které můžeme diskutovat. Musím se snažit zachovat svou verzi, když o tom mluvím, ale jde o očkovací program, že? To předvíдалo vzrušení z masky. Požadavky na maskování už znáte.

To byla vlastně příprava na tento okamžik, protože to bylo také velmi, velmi rozdělující. Obrátilo to maskovače proti anti-maskovačům. Odpůrci maskování byli obviněni z ohrožení života.

A také to vytvořilo tento hluboce nelogický a krutý imperativ, kolektivistický imperativ, který zní: Mám masku, proč ty nenosíš tu svoji? Jinými slovy, nestačí nosit masku - víte, stejně nefungují, můžeme si o tom promluvit - nestačí, abyste nosili masku, vaše maska nějak nefunguje. Nebo?

Nedává to smysl. To ale nemůžete říct, když někdo v metru dál rve, že si musíte nasadit masku, jinak zabijete všechny kolem.

No, to šílenství se rozšířilo do mnohem hrozivějšího imperativu. V normální době, v letech před Kristovým narozením - to bylo před Covidem - jste nebyl náchylný k určitým nemocem, když jste byl očkovan.

To již neplatí. Nyní jsou neočkovaní zobrazováni jako opravdu opovrženíhodní, ohavní nositelé infekčních nemocí, což je přesně to, jak byli Židé zobrazováni nacisty. Přesně.

Nacisté, nacistická propaganda, zobrazovali Židy jako nosiče tuberkulózy. Vyličili je jako nosiče syfilisu. Myslím, že je to dokonce i v *Mein Kampf*, takže byli nositeli nemocí, které musely být vyhubeny - musely být vyhubeny.

A přestože bylo Německo před první světovou válkou nejvzdělanějším a nejosvěcenenějším národem v Evropě, chytré používání propagandy a úplné odstranění všech alternativních hlasů způsobilo, že lidé byli extrémně náchylní k jakési hypnóze. A totéž se stalo na celém Západě. Určitě se to stalo i v Austrálii a na Novém Zélandu.

Díky Bohu, že máme internet, protože nám umožňuje snažit se šířit slovo navzdory blesku oficiální propagandy.

Překlad: PŘEKLAD: CZ24.NEWS